

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Faisala Husseiniho a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **D. P.**, zastoupena Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6, proti žalovanému: **Městský úřad Roudnice nad Labem**, se sídlem Karlovo náměstí 21, Roudnice nad Labem, zastoupen JUDr. Vojtěchem Vávrou, LL.M., advokátem se sídlem Štěpánská 644/35, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 50/2023-32,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 50/2023-32, **se ruší** a věc **se vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhala toho, aby krajský soud určil, že zásah žalovaného, spočívající v osobní návštěvě a vyhledávání žalobkyně v místě jejího trvalého pobytu dne 25. 9. 2023 tajemníkem žalovaného, dožadování se kontaktu se žalobkyní a informování rodinných příslušníků o tom, že žalobkyně podala ze své datové schránky žádost o informace, že se tato jeví jako podvodná, že je dáno podezření na zneužití datové schránky a vyšetřování okolností podání žádosti o informace a zneužití datové schránky bude případně předáno Policii České republiky, byl nezákonný.

[2] Krajský soud žalobkyni nevyhověl a její žalobu zamítl. Krajský soud upozornil, že ke spornému zásahu neexistuje žádná spisová dokumentace. Veškeré skutkové okolnosti tedy byly založeny pouze na tvrzeních žalobkyně, která k jejich prokázání navrhla výlučně svůj vlastní výslech. Ten však krajský soud neprovedl, neboť se žalobkyně v době zásahu

zdržovala na dovolené v USA, a nebyla tedy spornému zásahu fyzicky přítomna. Krajský soud tedy vyšel pouze ze shodných tvrzení žalobkyně a žalovaného. Krajský soud přitom uzavřel, že ačkoli tajemník žalovaného neměl ke svému jednání spočívajícímu v osobní návštěvě adresy trvalého pobytu žalobkyně žádné zákonné zmocnění, nejednalo se na základě nesporných skutečností o „natolik intenzivní zásah“ do veřejných subjektivních práv žalobkyně, který by vyžadoval ochranu prostřednictvím soudního rozhodnutí. Především se podle krajského soudu totiž neprokázalo, že by tajemník žalovaného žalobkyni vyhrožoval podáním trestního oznámení.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Kasační stížnost

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (nyní již *stěžovatelka*) kasační stížnost.

[4] Stěžovatelka úvodem své kasační stížnosti souhlasila s výkladem čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ze strany krajského soudu. To však podle ní neznamená, že by žalovaný nezasáhl do jejího práva na ochranu soukromí podle čl. 10 odst. 2 Listiny, které rovněž namítala.

[5] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by tajemník žalovaného při svém zásahu nesděloval stěžovatelčiny osobní údaje. Ačkoli tajemník žalovaného při svém zásahu sdělil pouze nepřímé údaje k identifikaci stěžovatelky, umožnil ji konkrétně identifikovat. Ačkoli se na dané adrese zdržují čtyři osoby s iniciálami D. P., jediná stěžovatelka z nich má zřízenou datovou schránku, tudíž bylo zřejmé, jakou konkrétní osobu tajemník žalovaného hledá.

[6] Dále stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by jednání tajemníka žalovaného bylo možné připodobnit k návštěvě poštovního doručovatele. Návštěva poštovního doručovatele je ze strany adresáta typicky chtěná či v jeho zájmu, je také dobrovolná, návštěva poštovního doručovatele je rovněž právem předvídaný postup a poštovní doručovatel nesdílí informace, které mohou adresáta poškodit, jak učinil tajemník žalovaného při svém jednání.

[7] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí, že nemohlo být zasaženo do jejího soukromí, protože se v době zásahu zdržovala v USA a nebyla zásahu fyzicky přítomna. Dále stěžovatelka nesouhlasí s tím, že uvržením jejích rodinných příslušníků v nejistotu ohledně zneužívání datové schránky či hrozícího trestního řízení nebylo zasaženo do stěžovatelčiných práv, ale práv výhradně jejích rodinných příslušníků. Takové posouzení je podle stěžovatelky příliš restriktivní a neodpovídá pojetí práva na ochranu soukromí, jak je vykládá Ústavní soud.

[8] Krajskému soudu stěžovatelka dále vytýká i nedostatečná skutková zjištění ohledně toho, zda tajemník žalovaného rodinným příslušníkům stěžovatelky tvrdil, že je dáno podezření na zneužití její datové schránky a že pokud stěžovatelka žalovaného nekontaktuje, bude ve věci podáno trestní oznámení. Podle stěžovatelky měl vzít krajský soud tyto

pokračování

skutečnosti za prokázané jednak z vyjádření stran a zároveň z důkazů – screenshotů písemné komunikace mezi žalobkyní a její matkou. Tyto důkazy však krajský soud vůbec nezohlednil.

[9] I krajský soud podle stěžovatelky navíc konstatoval, že žalovaný k prováděnému šetření nedisponoval žádným zákonným zmocněním. O protiprávnosti jednání žalovaného tedy podle stěžovatelky není sporu. Dle krajského soudu však jednání tajemníka žalovaného nebylo „natolik intenzivní“, aby se jednalo o nezákonný zásah. V rozsudku ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37 však Nejvyšší správní soud konstatoval, že bylo-li prokázáno, že došlo k neoprávněnému zveřejnění osobních údajů žalobce, bylo zasazeno do jeho právní sféry ve smyslu porušení práva na soukromí. Není třeba hodnotit intenzitu či rozsah zásahu, neboť toto není určující z hlediska konstatování nezákonnosti, nadto v situaci, kdy se jedná o zásah do práva na soukromí, nikoli o proti sobě stojící ústavní práva, jejichž proporcionalitu by bylo třeba posuzovat. Z pohledu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zásah žalovaného naplnil všechny podmínky definované výše. V případě zásahu do práva na soukromí tedy soud není podle stěžovatelky oprávněn posuzovat intenzitu zásahu.

Vyjádření žalovaného

[10] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí.

[11] Podle žalovaného stěžovatelka nebyla zkrácena na žádném svém právu a do jejích práv nebylo nijak zasazeno. Nebyla tedy splněna jedna z podmínek nezákonného zásahu, o který se tedy nejednalo. Stěžovatelka rovněž domýšlí a vymýšlí nepravdivá tvrzení, kterými chce zveličít údajný nezákonný zásah, s čímž rovněž souvisí to, že v řízení před krajským soudem neunesla své důkazní břemeno. Závěrem žalovaný zpochybňuje i údajně nevypořádaný důkaz v podobě screenshotů komunikace stěžovatelky se svou matkou ze dne, kdy mělo dojít k nezákonnému zásahu. Podle žalovaného stěžovatelka především neuvedla tento důkaz v žalobě, a dále ani nelze ověřit jeho pravost.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Kasační stížnost je **důvodná**.

[13] Z logické posloupnosti stěžovatelčiných kasačních námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval námitkou opomenutého důkazu, se kterým se krajský soud nijak nevypořádal. Stěžovatelka upozornila, že v žalobě odkazovala na komunikaci mezi ní a svou matkou; tuto komunikaci stěžovatelka vedla bezprostředně po skončení zásahu. Screenshoty této komunikace přitom stěžovatelka připojila k žalobě. Krajský soud se tímto důkazem však vůbec nezabýval.

[14] Hned této kasační námitce musí Nejvyšší správní soud přisvědčit.

[15] Není pravda, že stěžovatelka zmínila komunikaci se svou matkou již v žalobě a screenshoty této komunikace k žalobě přiložila. Obojí stěžovatelka provedla až ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 17. 4. 2024. Tento postup však není v rozporu

s právem. Navrhování důkazů, které mají podpořit tvrzení uvedená v žalobě, popřípadě v jejím včasné rozšíření, nelze považovat za rozšíření žaloby, a není proto omezeno žádnou lhůtou (již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006-84, č. 1834/2009 Sb. NSS).

[16] Stěžovatelka se prostřednictvím zmíněné komunikace se svou matkou snažila prokázat své tvrzení obsažené již v žalobě, že tajemník žalovaného při své návštěvě stěžovatelčiny rodiny sdělil, že situaci s případným zneužitím stěžovatelčiny datové schránky oznámí Policii České republiky, což mělo u stěžovatelčiny rodiny vyvolat rozrušení a zasáhnout do stěžovatelčina soukromí.

[17] Touto argumentací i přiloženými screenshoty komunikace mezi stěžovatelkou a její matkou se tedy měl krajský soud zabývat. Z rozsudku krajského soudu je však zřejmé, že tak neučinil. Krajský soud naopak uvedl, že stěžovatelka k prokázání svých tvrzení jako důkaz navrhla pouze svůj účastnický výslech (srov. bod 20 rozsudku krajského soudu).

[18] Protože se krajský soud nezabýval stěžovatelčinou argumentací ohledně komunikace s její matkou a stěžovatelkou předložené screenshoty této komunikace neprovedl jako důkaz, ani se k nim jinak nevyjádřil, musí Nejvyšší správní soud jeho rozsudek zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[19] Ačkoli Nejvyšší správní soud z výše uvedeného důvodu ruší rozsudek krajského soudu a vrací mu věc k dalšímu řízení, považuje za nutné uvést ještě následující.

[20] Nejvyššímu správnímu soudu není ze stěžovatelčiných podání zřejmé, v čem přesně spatřuje nezákonný zásah, proti kterému vede nynější soudní řízení. Stěžovatelka totiž nabídla dvě roviny argumentace, které však ve svém důsledku nabízejí dva samostatné zásahy.

[21] V jedné rovině své argumentace stěžovatelka spatřuje nezákonný zásah v tom, že tajemník žalovaného zneužil její osobní údaje uvedené v žádosti o informace (zejména adresu jejího trvalého pobytu a její jméno a příjmení) a na základě zneužití těchto osobních údajů tajemník žalovaného poté navštívil stěžovatelku na adrese jejího trvalého pobytu a domáhal se kontaktu s ní (srov. s. 1 žaloby označená jako „vymezení věci“). V druhé rovině své argumentace spatřuje stěžovatelka nezákonný zásah v osobní návštěvě a vyhledávání stěžovatelky v místě jejího trvalého pobytu tajemníkem žalovaného, dožadování se kontaktu se stěžovatelkou a informování jejích rodinných příslušníků o tom, že stěžovatelka podala žádost o informace ze své datové schránky, že se tato žádost jeví jako podvodná, že je dáno podezření ze zneužití datové schránky, což souvisí s vyšetřováním okolností podání žádosti o informace (srov. s. 5 žaloby označenou jako „návrh rozsudku“).

[22] Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, že krajský soud považoval za stěžovatelkou žalovaný zásah druhý výše uvedený zásah. Stěžovatelka se v kasační stížnosti ovšem znovu vrací i k argumentaci směřující k eventuálnímu prvnímu výše uvedenému zásahu a její žaloba i kasační stížnost jsou v této klíčové otázce podle Nejvyššího správního soudu nejednoznačné.

pokračování

[23] Protože však Nejvyšší správní soud již z jiného důvodu zrušil rozsudek krajského soudu, v dalším řízení krajský soud nejprve ve spolupráci se stěžovatelkou vyjasní, jaký nezákonný zásah stěžovatelka napadá a podle toho krajský soud vypořádá stěžovatelkou předložené důkazy a věc řádně posoudí.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že se prozatím nemohl zabývat věcnými závěry rozsudku krajského soudu. Těmi se Nejvyšší správní soud bude moci případně zabývat až krajský soud odstraní výše uvedené nedostatky. Proti novému rozsudku krajského soudu budou moci účastníci řízení podat znovu kasační stížnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Stěžovatelčina kasační stížnost tedy byla důvodná, proto Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rovněž rozhodne i o náhradě nákladů nynějšího kasačního řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu